

НАТАЛІЯ ВЕСЕЛИЦЬКА

**ПРИГОДИ МАЛЮКА ЛАСТИКА ТА ЙОГО ДРУЗІВ
ІЗ КРАЇНИ НЕБУВАЛИХ ЗВІРІВ**

Глава 1

**Про те, як малюк дракончик Ластик ходив
до черепашки Ойлало на день народження**

Ця історія трапилася в країні Небувалих звірів однієї сонячної весняної днини. Малюк дракончик Ластик прямував залитою сонячним промінням галявиною з букетом польових квітів вітати свою подругу Ойлало з днем народження. Він наспівував веселу пісеньку, кланявся зустрічним знайомим, знімаючи по черзі з усіх трьох голів бриля, і широко посміхався кожною своєю головою. Ластик носив одного-єдиного бриля. Він слугував йому для вираження радості або поваги до мешканців країни. В його добрих, трішки лукавих, очах сяяв усміх. Вітер пустотливо тріпотів полами його фрака.

Глянувши на небо, Ластик побачив величезну грозову хмару. Вона швидко насувалася, росла просто на очах, і здавалося, вона от-от розчавить квіти, траву і його, Ластика. Хмара зупинилася над ним, і з неї полило, мов з відра. Ластик знав, що в країні Небувалих звірів випадковостей не буває, і він заквапився. Адже це була не просто злива, а чиїсь сльози та печаль. У країні було не так вже й багато мешканців, і їхні будинки знаходилися на значній відстані один від одного.

Грозова хмара прибула з того боку, куди прямував Ластик. І він здогадався, що це сумує його подруга Ойлало.

Тієї миті, коли Ластик добрався до схилу, за яким у долині стояв крихітний будиночок черепашки, з'ясувалося, що води довкола було вже

по коліно. Вона залила всю долину. Треба було поспішати, адже коли Ластик побачить і привітає Ойлало з днем народження, вода зійде, вітер вгамується, злива вщухне - і Сонце знову зігріє землю та залле її своїм теплом.

Ластик пробрався в долину. Він чіплявся за стебла високої трави, що визирала з води. Будиночка Ойлало вже й видно не було. Його накрило водою. Довелося пірнати на дно. Ластик зазирнув у зачинене віконце і побачив, що Ойлало сидить сумна і нічого довкола не помічає.

Ластик випірнув, усіма трьома головами набрав у легені повітря та знову занурився, щоб відшукати корок, який називають пупом землі. Треба було негайно випустити воду з долини в океан.

Над ним, на плоту, пропливли Шундик і Рундик з рюкзачками за спинами; на соломинці, обхопивши її міцно всіма тридцятьма лапками, пронеслася Сміхохотка; Гусопотам, потужно розсікаючи потік води, поспішав за Шундиком і Рундиком, та Сміхохоткою. Вони пливли до гори Доль.

Ластик зробив ще одне зусилля, щоб випірнути та пірнути знову - пощастило знайти корок, проте вхопити його було нелегко. Він дістав складного ножика, колупнув його - і корок піддався. Вода почала стрімко витікати крізь отвір у землі.

Все ще дощило. Ластик постукав у двері. Коли Ойлало побачила у вікні свого друга, вона дуже зраділа, засміялася. Тієї ж миті злива вщухла. На краплинках роси засяяло сонце, підсохнув ґрунт, заспівали птахи.

Невдовзі друзі вже пили чай з лимоном, пирогом і теревенили про всяку всячину, сидячи біля каміна. А за вікном буяла Весна.